

Novellesamling

Sidste åndedrag - første skridt

stevns bibliotekerne

Forord

Tænk at skabe noget. Starte med ingenting, et blankt stykke papir. Tænk at få en idé. Lade den spire, gøde den. Tænk at have evnerne. Finde værktøjerne, de rigtige ord. Sætte dem sammen. Et efter et. Slette nogen af dem. Finde nogle andre, der passer bedre. Blive ved. Indtil man har skabt en tekst. En fortælling, der ikke var der før. En fortælling, der vil noget. Som rører den der læser med.

Novellerne i "Sidste åndedrag – første skridt" er skabt af eleverne på Stevns Bibliotekernes skrivehold for unge.

De er skabt af skriveglæde. De er skabt i trods. For det er ikke nemt at være kreativ, når verden ser ud, som den gør for tiden, og når den hyggelige skrivecafé er skiftet ud med endnu et par timer hjemmefra foran computeren. Men eleverne har skabt novellerne af deres kæmpe idérigdom og store talent. Deres vilje og ønske om at skrive.

"Sidste åndedrag – første skridt" er overskriften for alle novellerne. De rummer det mørke. Det sidste. Det svære. Men de rummer i høj grad også det lyse. Det spæde. De nye muligheder.

God læselyst.

Det er med stor glæde og stolthed, at vi endnu en gang på Stevns Bibliotekerne kan præsentere årets noveller, som er kommet ud af vores skriveworkshop i sikkert og skønt samarbejde med Ditte Wiese.

Vi får som læsere en unik mulighed for at få et indblik i vores unge medborgeres liv, tanker og store skabertrang – det er mega lærerigt for os voksne – derfor god læselyst til jer alle.

May-Britt Diechmann, biblioteksleder Stevns Bibliotekerne

Hver undervisningsgang med skrivespirene fylder mig med en kæmpe glæde. Tænk at være fælles om skrivelysten og -viljen. Tænk at være fælles!

Nu har det sejeste skrivehold lavet en novellesamling med samme overskrift, men med helt forskellige emner, skriveformer og fortællestemmer -og jeg er helt utrolig stolt. Det er fantastiske tekster med vid og og bid og humor. Det er flot og det er dygtigt.

Som en fantastisk mulighed for unge tilbyder Stevns Bibliotekerne et nyt skrivehold fra september 2021 – og jeg får æren af at undervise igen. Det glæder jeg mig helt usigeligt til!

Ditte Wiese, underviser og forfatter

Kolofon

Udgivet af:	Stevns Bibliotekerne, juni 2021
Novelletekster og portrætfotos:	Eleverne på Stevns Bibliotekernes skrivehold 2020/2021
Redigeret af:	Ditte Wiese
Tryk og grafik:	Stevnsbladet
Layout:	Ditte Wiese og Stevnsbladet
Eksemplarer:	14.000
Forsidefoto:	Ghiffary Ridhwan/Unsplash

stevns bibliotekerne

Indigo Larsen, 17 år

Jer er et 17-årigt non-binært menneske, der bruger de/dem pronominer, hvilket også er det min novelle handler om.

Jeg har altid elsket at skrive og digte mine egne historier, fordi det er min måde at komme af med en masse inde-trængte følelser. Normalt skriver jeg fantasy, mest bare fordi det er sjovt, men også fordi der mangler en hel del repræsentation i den genre, som jeg rigtig gerne vil være med til at bidrage til. Man ser stort set aldrig en tyk handi-cappet protagonist der er udvalgt til redde verden. Det vil jeg gerne lave om på.

Dittes skrivecafé har virkelig hjulpet mig med at udvikle mine evner inden for det skriftlige i løbet af de sidste par år, hvilket jeg sætter stor pris på. Ditte er et fantastisk og støttende menneske og en vidunderlig lærer. Vi hygger os generelt rigtigt meget alle sammen, og der er altid plads til lidt sjov.

En Svale ved Juletid

af Indigo Larsen

Jeg vidste jo godt at dagen ville komme, hvor hun ikke var her længere. Dagen hvor alle mine chancer ville rende op. Man skulle tro at ende sine dage som 89-årig ville betyde, at man havde nået det hele. Med alle de år ville man uden tvivl kende sin familie ud og ind, ikke? Jeg ville ønske, jeg kunne sige "ja". Det ville jeg virkelig. Men sandheden er, at momse ikke kendte mig. Jeg var bange. For hvad nu, hvis hun ikke kunne elske mig, når hun kendte sandheden? Hun var den eneste, jeg aldrig fik det fortalt. Og nu er det for sent.

Nu er det alt for sent...

Jeg husker intet fra kirken. Alt er sløret. Mor siger, jeg ikke gik glip af noget, men jeg ville alligevel gerne have været der. Sådan, rigtigt have været der.

"Er du ved at være klar, skat?" lyder hendes stemme fra gangen. "Vi skal til at køre, hvis vi skal nå det inden frokost."

"Ja, jeg kommer!" Jeg kan ikke ligefrem sige, jeg har glædet mig. Første jul uden momse, kan kun blive en katastrofe. Min kusine er den eneste der ved, hvordan jeg har det. Alle andre tror bare, jeg har taget det virkelig, virkelig pænt. Men Wilma ved, at det ikke er tilfældet. "Har far og Nelly allerede sat sig ud!?"

"Ja, vi venter bare på dig!"

Med jakken under armen lister jeg ud til de andre. Regnen slår hårdt ned på mig fra oven. Momse ville have tvunget overtøjet på mig, havde hun stadig været her. Måske er det præcis derfor, jeg ikke gør det. Jeg elskede hende. Jeg elsker hende stadig. Men jeg har brug for at mærke vandet. Det er det eneste, der holder mig fra at tænke på hende. Hvis jeg går direkte imod hendes ønsker.

Der er stille i bilen. Ingen siger noget til mit gennemblødte tøj. Det er egentligt ret vildt, hvor langsomt tiden går, når man bare sidder og stirrer på dråberne flyde hen langs ruden. Jeg kan se, hvordan landskabet hele tiden ændrer sig, men alligevel føles det, som om vi ingen vegne kommer. Tiden står stille. Det eneste, der ikke gør, er mine tanker. De kommer vidt omkring. Det er min søster, der pludselig river mig ud af tidens uendelige vakuum, da hun er den første til at åbne munden siden vi kørte hjemmefra:

"Moar? Sover Svale?"

"Nej, det tror jeg ikke skat. De slapper vist bare af." Det er snart et år siden, jeg skiftede navn. Det var utroligt besværligt for dem alle at forstå. Dog ikke i lige så høj grad som det med pronominerne. "De betyder to eller flere personer. Ikke én!" og "Det er grammatisk ukorrekt. Det kan man altså ikke!" var de to ting jeg hørte oftest i løbet af den tid. Men gæt engang: de lærte det alle sammen til sidst. Også selvom det var svært. Så hvad grunden er til, at jeg aldrig fik fortalt hende det, har været mig en gåde lige siden den dag, hun forlod os. Ikke en eneste vigtig person i mit liv var skredet fra mig, efter de fik det at vide, så hvorfor var jeg lige så bange for, at hun ville?

Hoveddøren smækker i bag mig. Huset ligner sig selv, men mangler sin beboer. Vi havde alle besluttet at en sidste jul her, inden vi ryddede det for indhold, ville være på sin plads. På trods af at vi er de sidste til at ankomme, og alle kusinerne allerede er her, er der tomt. Der er så tomt.

"Hvor er du fin!" Wilmas knus er det første der møder mig. Vi bor en times tid fra hinanden, så det er ikke så tit vi ses. Jeg har virkelig savnet hende.

"Det er helt underligt."

"Ja, meget." Hun smiler det der triste smil. Intet andet end det ville bedre kunne beskrive mine følelser lige nu.

Alle får et goddag-kram og et smil. Jeg er normal. Alt er normalt, selvom intet er. De skal se, hvor fucking perfekt jeg har det, ligegyldigt hvor stor en løgn det så er. Det er virkelig bare nødt til at blive en god dag, hvis jeg skal kunne klare mig igennem den. Hvis jeg lyver nok for mig selv, begynder jeg vel også selv at tro på det til sidst, ikke? Det er forsøget værd.

Pebernødder, brunkager, vaniljekranse og konfekt stillet fint frem på stuebordet. "Far til fire i byen" i TV'et vi alle er samlet omkring. Som alle andre juleaftener før denne. Så normalt som det overhovedet kan blive. Efterfølgende er der pandekager i køkkenet, med masser af julesange i radioen. Disneys juleshow og julemanden, aka onkel Torben, der kommer med de første pakker. Som alle andre juleaftener før denne. Så perfekt som det overhovedet kan blive.

Ingen ser min gråd, for jeg holder den indeni.

Julemiddagen består som sædvanlig af de årlige leverpostejsmadder. Eller mit gør i hvert fald. And er overvurderet.

"Hvor længe skal vi sidde her endnu? Klokken er snart ni," siger jeg ud af det blå. Sandheden er at jeg altid har hadet alle former for festmåltider. De snakker alle så røven går, og det eneste jeg kan stille op, er at nikke forstående, selvom jeg på ingen måder forstår. Det er egentligt ret utroligt. Jeg brænder altid sammen efter de første par sætninger. Det der samtale-fis har aldrig været mit store talent.

"Skal vi ikke bare begynde at lægge gaverne på plads, så kan I andre komme, når I er klar," foreslår Wilma.

"Jo det er nok en god idé. Smut I bare," lyder det fra faster Iben, ligesom hun fylder sit glas op for syvende gang. Imponerende blære hun har. Godt det ikke er alkohol, siger jeg bare.

Nelly og Gustav sidder allerede klar ved træet, da Wilma og jeg kommer derind. Klar til at åbne pakker. De bliver pænt skuffede, da vi fortæller dem, at de ligesom først skal lægges under træet.

Der er egentligt ikke så meget at fortælle. Vi tømmer de store skraldesække for gaver. Vi slæber dem under træet. Venter på at de andre skal blive færdige med at vaske op. Bla, bla bla. Og da det så endelig bliver tid til det vi alle har ventet på, føles alt pludselig helt, helt forkert. Hun er her jo ikke som hun plejer at være. I lænestolen med alle de gaver, hun er så utroligt langsom til at pakke ud. Alle smiler og griner omkring mig og fylder rummet med glæde. En glæde der ikke kan nå ind til mig. Lydene hviskes ud og alt foregår i slow motion omkring mig. Min lille fætter der jublende åbner kassen med sin nye racerbane, og min mor med sit nye armbånd. Jeg kan ikke være i det. Er nødt til at komme væk.

Der går nogle minutter før Wilma opdager, jeg er gået.

"Hey," hvisker hun, da hun finder man ude på trappestenen. Hun har min jakke med. "Tænkte du måske kunne bruge den her." Jeg siger ingenting, men hun har ret. Jeg er ved at dø af kulde. "Hvad skete der derinde? Lige pludselig var du der bare ikke." Hun har sat sig ved min side og ser spørgende på mig. Hvad kan jeg egentlig svare til det? Jeg ved ikke, hvad der skete. Min hjerne blev tåget ville ikke samarbejde mere, og så var det eneste jeg kunne tænke på, hende ... "Er det momse?"

Og så kommer gråden. Jeg kan ikke holde den inde længere. Ja, det er momse. Det har for helvede altid været momse. Min kusine lægger beskyttende sine arme om mig og knuger mig ind til sig, som for at skåne mig for mig selv. Hun kender mig vist bedre end de fleste.

"Jeg sagde aldrig noget til hende, Wilma. Jeg lod som om intet havde ændret, selvom alting havde ændret sig!" Det er svært at få ordene ud for alle de hulk, der hele tiden kommer i vejen. Efter nogle sekunders stilhed siger hun endeligt noget:

"Jeg tror ikke, det var nødvendigt for dig at fortælle hende det. Du er jo hendes barnebarn. Jeg tror, hun kendte dig bedre end du aner."

Jeg ser på hende. Selvom tårerne slører mit syn, kan jeg tydeligt se hendes varme smil. Men til trods for hendes betryggende ord, har jeg svært ved rigtigt at tro på dem. For hvordan vil jeg nogensinde vide om de er sande. "Kom." Hun rejser sig. "Jeg har en idé."

Natten er frisk og stille. Vi går side om side langs landsbyhusene. Mod kirkegården. Hun har ikke sagt, hvor vi er på vej hen, men der er ingen andre ting i byen udover et nedlagt mejeri, og det er næppe, hvad hun har i tankerne.

Ganske rigtigt stopper Wilma brat op, da vi når til kirken.

"Jeg tror ikke, jeg kan det her." Det er kun lige akkurat, jeg formår at mase den sætning ud gennem læberne. Hele min mave har krøllet sig sammen, så jeg knap nok kan hive luften ind nu. Og jeg stirrer bare. Ud i mørket uden at vide, hvad jeg leder efter. Så mærker jeg hendes hånd i min. Et lille klem.

"Det ved jeg, at du kan," siger hun.

Hele familien har allerede været her bortset fra mig. Jeg kunne ikke få mig selv til det. Graven er så fin. Begroet med alle hendes yndlingsplanter. En julerose, havehortensia, og et lille hjortetaktræ. Næsten som om hun stadig er her.

Jeg sætter mig ned til hende, eller sådan føles det i hvert fald, og Wilma ned til mig. Jorden er kold og klam, men jeg er ligeglad. Det håber jeg også, hun er.

Hulkene kommer pludseligt og så højt, at jeg tør sværge, jeg kan høre ekkoet inde mellem byens andre bygninger. Jeg tror aldrig, jeg har fortrudt noget så meget som det her. Det æder mig op indefra. Hvis bare jeg havde sagt det. Hvorfor var det så fucking svært!

"Svale?" Hurtigt tørrer jeg snottet og tårerne af i mine ærmer. Havde allerede glemt, jeg ikke er alene. Hun kan ikke se mig sådan her. Ikke i dag. Juleaften skal forestille at være en god dag. Jeg kan ikke ødelægge den for de andre.

"Du forstår det ikke, Wilma. Jeg skulle have fortalt hende det! Jeg ved godt, hun altid sagde, hun elskede os, men hvordan kan jeg vide, om det er sandt, når hun ikke engang kendte den rigtige mig? Hun kunne have været transfobisk og have hadet mig, og jeg kommer aldrig nogensinde til at finde ud af det!" Ligegyldigt hvor meget jeg kæmper for at holde gråden tilbage, er det umuligt.

Brat vender jeg mig mod gravstenen, da en lille bevægelse synes at forstyrre i kanten af mit synsfelt. Rigtigt nok kan jeg se, at en lille fugl har sat sig for at kigge på.

"Jeg troede ellers fugle sov om natten ..." hvisker jeg undrende til min kusine, der ser ud til at have gang i stirrekonkurrence med det lille væsen.

"Den kunne sikkert ikke lukke et øje til lyden af dit hulkeri." Vi griner. Jeg snøfter. Stilhed. Noget ved fuglen virker bekendt...

"Hey, Wilma, hvad er det for en fugl?"

Hun ser på mig: "En ... svale." Mine øjne spiler op. Jeg kan ikke beslutte mig for, hvem jeg vil se på. Mit blik glider frem og tilbage mellem min kusine og den lille gæst, indtil det til sidst lander på sidstnævnte. Intenst. Den flyver op, og i næste sekund sidder jeg med en svale i hænderne. Alle de tanker og bekymringer, der har fyldt siden hun forlod os, er med et ikkeeksisterende. Jeg ved ikke, hvor mange af de her tegn, jeg har misset før, men endelig forstår jeg, hvad universet prøver at fortælle mig - hvad Wilma hele tiden har prøvet at fortælle mig:

"Momse?" hvisker jeg ...

Dina Schiøtt Klitgaard, 17 år

Jeg synes ikke selv, at jeg har skrevet i lang tid. Men jeg elsker det, fordi jeg synes det er hyggeligt og morsomt. Man kan skrive en historie, lige under den genre man vil, som f.eks. romantik, fantasy eller action.

Det bestemmer man selv, ligesom når man finder på hvordan personerne og landskaberne skal være, og se ud.

Det fede ved skrivecaféen er, at selvom holdene ikke er særlige store, så griner alle og har det hyggeligt. Alle kommer godt ud af det med hinanden.

For det andet, så lærer man også meget. Hvis jeg f.eks. ser på de historier jeg var begyndt på, inden jeg startede på skrivecaféen, så tænker jeg "åh nej". Mine historier gav ikke rigtig nogen mening, og alle hovedpersonerne er selvoptagede, men nu kan jeg se, hvad jeg skal plante i historien.

Konsekvensen for verden

af Dina Schiøtte Klitgaard

2008

Byen er så livlig. Grønne træer, grønt græs og farverige blomster. Masser af børn der er yngre og ældre end mig, løber rundt og leger i parken, der ligger overfor rådhuset. Himlen er blå, fyldt med hvide candyflossskyer, og fugle flyver rundt og synger. Det løfter mit humør. Har verden virkelig været sådan?

2050

"De damer og De herrer. Tak for at I ville møde op i dag. For at gå direkte til sagen, så er forureningen blevet værre. I skal derfor fortsætte med at gå med jeres iltmasker, når det er nødvendigt. Bygningsarbejdere over hele verden, er gået i gang med at bygge isolationer, som vi mennesker, dyr og planter kan leve i, i fremtiden. Til en anden nyhed, så blev en baby fundet i en skov i Sverige for en uge siden. Til folks overraskelse ligner den baby et menneske, men man fandt ud af, at det faktisk er et træ. Om der kommer flere til verden, aner vi ikke, men vi må være opmærksomme, på hvis der gør. Derfor vil der også blive lavet regler senere hen, som er:

Man må ikke slagte, plukke eller høste mad mere.

Man må heller ikke bruge materialer som for eksempel træ, plastic og gummi mere.

Det er af hensyn til trævædder, naturen og dyrene. Maden behøver I ikke at bekymre jer om, da man vel kan sige det vil blive kemisk lavet fremover, sådan så det både smager, ligner og giver samme proteiner og næring som oprindeligt mad. Der kommer også til at blive indført vigtige kategorier, man kan arbejde indenfor: Isolationernes inspektion, Dyrebeskytter, Naturbeskytter, Menneskebeskytter og Reglernes inspektion. Det var alt for nu, tak for jeres tid"

"Hr. rådmand, jeg har nogle spørgsmål!"

3096

"Hvor langt tilbage kom du?" siger Aspen

"2008"

"Du nået længere. Det forbløffende hvor langt du kan komme, i din alder. Imponerende. Du er hurtig til at lære."

"Tak Aspen"

Det svært at forstille sig, at denne by er den samme som den var dengang. Men så alligevel ikke. For takket være dem, er verden blevet til den, som den er i dag.

"Det du ser. Det du får fortalt. Det er historie, som både er vigtigt og nyttigt, og som ville være bedst, hvis du ikke glemte."

"Hvor langt tilbage kom du?" siger Aspen

"2008"

"Du nået længere. Det forbløffende hvor langt du kan komme, i din alder. Imponerende. Du er hurtig til at lære."

Konsekvensen for verden af Dina Schiøtte Klitgaard

Han kiggede ned i søens dyb, hvor prinsessen var faldet ned eller nærmest sprunget. Han var næsten sikker på det var hende. Så var prinsessen fra Acline faktisk i Pardrige. Der ville nok ikke gå særlig lang tid inden en fik til opgave at spore hende og få hende af vejen.

DØD af Karen Bakkeskov Feld Andersen

"Mmh," mumler jeg.

Min hånd ligger på træets stamme, og jeg kan mærke, den er mager. Det her træ er et af de få træer, der stadig står op. Kon-takten jeg kan få med planterne i isolationerne, kan jeg ikke få med dem her. Det eneste jeg ser, er en mørk tomhed fyldt af lidelse fra træer der blev kvalt, på grund af iltmangel.

"Willow?" Jeg lægger mærke til hånden på min skulder, og får øje på Sonny. "Øh, hvor er Aspen?"

Jeg ryster på hovedet og trækker på skuldrene, vender blikket mod træet. Sonnys hånd stryger mig over håret, og jeg kan fornemme et smil, der har plantet sig i hendes ansigt. Sikke en overraskelse. Hun sidder med mig og venter på Aspen, mens hun fortæller mig lidt om byen. Jeg tror hun har læst om den, i en bog.

"Aspen!" udbryder hun, da vi får øje ham, og bagefter over mod hans ven. Jeg gemmer mig væk bag Sonny, og begraver mit hoved i hendes bluse. Han kigger på os. Hvorfor? "Teddy?!"

"Jeg har ledt efter dig. Det er vores tur til at patruljere!"

Jeg kigger op over Sonnys skulder og får øje på Aspen, og kigger op på Sonny, der kigger på mig.

"Argh, kommer!"

"Aspen! Jeg kom ikke kun for at hente Willow. Jeg kom også for at fortælle jer noget. Jeg har hørt fra Jennie, at hendes chef har fortalt, at alle fra reglernes inspektion, står for at holde et møde om en uge, i chefkuplen."

"Ud fra dit ansigtsudtryk, dit eneste ansigtsudtryk, går jeg ud fra at det er positivt," siger Aspen.

"Jep. Det tror jeg. Jennie smilede i hvert fald, da hun fortalte det," svarer Sonny. Aspen smiler, og sender os en tommelfinger op, før han løber hen til Teddy. Sonny samler mig op. Jeg lægger hoved på hendes skulder, og hører hende fnise.

Hjemme hos Sonny og Willow

"Er du sulten?" spørger Sonny.

Jeg ryster på hovedet og bevæger mig hen mod mit værelse. Gulvbrædderne knirker. Det går langsommere at komme derhen, end jeg havde forventet. Værelset føles længere væk, og min krop tungere end en stor megagiga spand, fyldt om til randen med guldbarer. Hvad ... sker der?

Det mørkt. Jeg løfter kluden af panden, og kigger på klokken. Jeg prikker til Sonny, der ligger foroverbøjjet på min seng.

"W-Willow?" Hun trykker mig ind til sig, og aer mig over håret. Hun ryster af bekymring. "Willow. Hvor det godt at du er vågnet. Du besvimede i forgårs, og er først vågnet nu. Imens du var besvimmel, passede naturbeskytterne på dig, og Aspen og jeg har passet på dig."

Sonny sidder med mine hænder i sine. Jeg kan se det i hendes øjne. Hun skjuler noget omme bag det smil, der sidder fast på hendes ansigt. Hun er bange. Eller ... hun var bange. Hvorfor? Hvad var det, og hvorfor fortæller hun mig det ikke?

"Sonny?"

"Du må ikke arbejde så lang tid, eller så hårdt igen. Det overanstrenger dig åbenbart. Du besvimer af det. Lov mig at tage den mere med ro, fra nu af. Okay, Willow?"

"Okay," siger jeg med munden. Nej. Men hvis jeg sagde noget andet, hvem ved så udover Sonny selv, hvad der ville kunne ske?

Udenfor

Fordømt. Fordømt, fordømt, fordømt, fordømt, fordømt, fordømt, fordømt, FORDØMT! Jeg puster ud, og lader mig falde med ryggen ned i en bunke med affald af gamle chips poser, dåser, plasticposer og enkelte glasskår.

Jeg lukker øjnene, og kører en masse tanker og idéer igennem mit hoved, som måske kunne være en grund til at gøre Sonny bange. ARGH! HVORFOR FORTÆLLER HUN MIG DET IKKE?! Hva'!

Jeg rejser mig, og sætter mig på tagets kant. Jeg lader benene dingle frem og tilbage, så hælene banker ind i muren. Jeg river glasskåret, der har sat sig i min arm ud, og smider det tilbage til bunken. Smerten er ikke lige så slem, ikke ligesom når man kigger ud på landskabet her. Godt nok er det mørkt lige nu, men når det lyst kan man se det. Desuden kan man prøve at forstille sig det, ikke?

Himlen er en tyk, grå, tung grødmasse, og jorden er en tør og

"Du ser ud 100% som du gjorde i går, sover du aldrig?" Hun siger det med et smil, men hendes blik gør det klart at hun faktisk er en smule bekymret.

"Næ, jeg sover aldrig," siger jeg.

En død pige af Therese Tangstad

Jeg tror ikke, jeg nogensinde har løbet så hurtigt, som jeg gjorde der. Lige der! Jeg kom for sent. Igen. Men hvad kunne det være. Det var altid lige tæt på mig. Jeg havde en mærkelig fornemmelse. Jeg kunne ikke lide det.

En dårlig dag af Nanna Rosell Holt

stevns bibliotekerne

kedelig kiks. Det helt normalt. I hvert fald nu. Der ikke noget der. Det ikke fordi jeg ikke har været her før ... men jeg får et underlig dejt nu over at være her lige nu.

"NU. HOLDER. DU. DIN. MUND. DOKTOR! Jeg har passet Willow, fra da jeg fandt hende. Jeg ser hende som min datter, så du VOVER lige på at sige det igen!"

"Sonny?" siger jeg forvirret.

"Undskyld frøken, men jeg må bede Dem om at være stille. Desuden siger jeg det, fordi De ikke skulle blive chokeret, hvis det faktisk endte med at jeg havde ret. Som jeg tit har, sjovt nok."

"Jeg håber ikke, at du har ret, doktor," kan jeg høre Sonny sige vredt.

Sonny? En skumfidus seng? Regn? Mit hoved dunker og føles tungt. Min krop føles som om den har fået en masse slag. Blevet mørbanket.

"Willow?"

Første gang jeg ser Sonny med et andet ansigtsudtryk. Hun er bleg, hun ryster og græder så meget at hun bliver nødt til at tørre sine øjne flere gange, så hun faktisk kan se noget. Inden jeg ved af det, sidder hun ved siden af mig, med mit ansigt imellem sine hænder. Hun læner sig frem og krammer mig. Hun snøfter, men prøver bevidst at stoppe det.

"Gør det ikke igen, gør det ikke igen. Jeg ... jeg var tæt på at miste dig. Jeg vil ikke, jeg vil ikke"

Jeg begraver hovedet i hendes skulder, og bliver ved med at tænke på, hvad hun sagde. Kaldte ... sagde hun, jeg var som en datter? Kan jeg værre det? Jeg tænker lidt over det, men kommer i tanke om ... hvad med...

"Hvad med mødet?" siger jeg.

"Mødet? Jo, altså, det er blevet holdt. For længst. Jeg var ikke med, for da lå du allerede her. Jeg ville meget hellere være her, end der. Men jeg har fået at vide hvad det gik ud på. Bare rolig."

Det hjælp. Hun er stoppet med at snøfte, og smiler. Stadig med tårer i øjnene, men hun smiler. Sig ikke at det kunne være ...

"Du heldig. Det ved du godt, ikke?" Ham som Sonny kaldte doktor taler til mig. "Molly og Simon fandt dig bevidstløs, foran det gamle fængsel. Du var faldet ned fra taget. Du havde både hul i hoved og maske. Man kunne se, du ikke lige var faldet, da de fandt dig. Underligt nok var du ikke død. Du trak stadig vejret. Men du nåde faktisk at dø. Puls og hjerte var stoppet. Selv dine tårer var stoppet med at falde. Vær glad for at det var på hospitalet, for det gjorde, at vi kunne nå at få liv i dig igen. Men du har været væk i et halvt år. Bare så du ved det. Men imellem tiden, har naturbeskytterne passet på dig. De har givet dig gødning, og tændt for sprinklerne når det var nødvendigt. Du skal være glad for at kunne være to steder på samme tid. For hvis det havde været et menneske, var personen ikke til at redde"

"Ja tak doktor. Du behøver ikke at skræmme hende til døde." Aspens stemme når mig fra døren. Hans reaktion er ikke den samme som Sonnys, når han kommer ind og ser mig vågen. Han smiler og viser tommelop. Klassisk. Man kan se - eller i mit til fælle - mærke at hans hånd er lige så stor som toppen af mit hoved, når han har lagt den forsigtigt.

"Din lille ballademager. Har jeg ikke fortalt dig, at du ikke må kravle rundt på tagenes kant?"

"Nej egentlig ikke. Du har altid fortalt - på grund af undervisningen -, at det at kravle rundt på tagene, giver mig et bedre indblik i forskelligheden på verden i dag, og før igennem tidens løb, end hvis man står på jorden"

"Aspen?!" siger Sonny forarget. Jeg kigger frem og tilbage på dem, og overvejer om det var en god idé at havde fortalt det. NIKS! Men Aspen overlever.

"Sonny? Hvad gik mødet ud på?" spørger jeg. Hun smiler igen, efter at havde kigget væk fra Aspen, og over på mig.

"Man har endelig fundet en måde at mindske forureningen. Derfor skulle syd, øst og nord isolationerne, mødes med vest for at hjælpe hinanden med at sætte det i gang. Den her kuppel er den eneste kuppel der ikke er taget afsted endnu, fordi alle var bekymret for dig"

Alle var bekymret for mig, og man har ... man har ... man har ... man har fundet en måde at mindske forureningen på?

Selvfølgerlig skulle han over til banden. Den her gang ville jeg holde lav profil, så han ikke opdagede mig, men det var lidt svært at gemme sig og også skulle kunne høre, hvad de sagde på samme tid. Jeg listede mig så tæt på, jeg kunne.

Bandens hemmelighed af Thilde Wagner-Bentin

Jeg vidste jo godt at dagen ville komme, hvor hun ikke var her længere. Dagen hvor alle mine chancer ville rende op. Man skulle tro at ende sine dage som 89-årig ville betyde, at man havde nået det hele. Med alle de år ville man uden tvivl kende sin familie ud og ind, ikke?

En svale ved juletid af Indigo Larsen